Іван Тургенєв

Поріг

Перекладач: Микола Вороний

Я бачу величезну будівлю. В передній стіні вузькі двері відчинено навстіж; за дверми понура тьма. Перед високим порогом стоїть дівчина... руська дівчина.

Морозом віє та безпросвітна тьма, і разом з льодяною цівкою вилітає з глибини будівлі повільний та глухий голос:

— О ти, що хочеш переступити сей поріг, чи знаєш же ти, що тебе чекає?

— Знаю, — відповідає дівчина.

— Холод, голод, ненависть, глум, погорда, зневага, тюрма, хвороба, навіть смерть...

— Знаю.

— Цілковита зацураність, самотність...

— Знаю. Я готова. Я знесу всі страждання, всі удари.

— Не тільки від ворогів, але й від рідних, від друзів?

— Так... і від них.

— Добре. Ти готова на жертву?

— Так.

— На безславну жертву? Ти загинеш, і ніхто... ніхто не знатиме навіть, чию пам'ять шанувати.

— Мені не треба ні вдячності, ні жалю. Мені не треба імені.

— Чи ж готова ти... на злочинство?

Дівчина похнюпила голову.

— І на злочинство готова...

Голос не зараз розпочав свої запити.

— А чи знаєш ти, — заговорив він нарешті, — що ти можеш зневіритись в тім, чому віриш тепер, можеш прийти до мислі, що помилилась і даремно згубила своє молоде життя!

— Знаю і се. І все ж таки я хочу ввійти.

— Ввійди!

Дівчина переступила поріг — і важка заслона впала за нею.

— Дурна! — проскреготав хтось ззаду.

— Свята! — почулось звідкись у відповідь.